Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

SARAH J. MAAS

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

ΒΙΒΛΙΟ 4

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η βασίλισσα των σκιών**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Queen of Shadows
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury Publishing Inc., Νέα Υόρκη 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jim Tierney
ΧΑΡΤΗΣ: Virginia Allyn
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Sarah J. Maas, 2015
This translation of the Queen of Shadows is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2026

ISBN 978-618-01-6531-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121 Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15 Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

info@psichogios.gr
psichogios.gr

SARAH J. MAAS

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ιριλγια

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΚΥΡΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

1

Στις σκιές παραμόνευε ένα πλάσμα.

΄Ηταν ένα πλάσμα αρχαίο, άκαρδο, που βημάτιζε στο σκοτάδι χαλιναγωγώντας τον νου του θύματός του. Δεν ήταν γέννημα αυτού του κόσμου, εδώ πέρα είχε οδηγηθεί για να κατακλύσει το μυαλό του στόχου του με αρχέγονη παγωνιά. Κάποιο αόρατο τείχος εξακολουθούσε να τους χωρίζει, όμως υποχωρούσε ολοένα και περισσότερο κάθε φορά που το πλάσμα προχωρούσε μοχθηρά κατά μήκος του, δοκιμάζοντας τις αντοχές του.

Κι αυτός δεν μπορούσε να θυμηθεί μήτε το όνομά του.

Αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που λησμόνησε σαν τον κατάπιε το σκοτάδι, εδώ και βδομάδες, μήνες, μπορεί και αιώνες. Κι ύστερα, λησμόνησε τα ονόματα όλων εκείνων που άλλοτε σήμαιναν τόσο πολλά για τον ίδιο. Θυμόταν τη φρίκη και την απόγνωση – μα ο μόνος λόγος ήταν εκείνη η μοναχική στιγμή που διέκοπτε κάθε τόσο το σκοτάδι, σαν τον σταθερό χτύπο ενός τύμπανου: μερικά λεπτά ουρλιαχτών, αίματος και παγωμένου ανέμου. Είχαν περάσει αγαπημένα πρόσωπα από κείνο το δωμάτιο, καμωμένο από κόκκινο μάρμαρο και γυαλί· η γυναίκα είχε χάσει το κεφάλι της...

Το είχε... χάσει λες και ήταν δικό της φταίξιμο ο αποκεφαλισμός.

Μια θαυμάσια γυναίκα, με ντελικάτες παλάμες, σαν χρυσαφένια περιστέρια. Δεν ήταν δικό της το φταίξιμο, κι ας μη θυμόταν τ' όνομά της. ΄Ηταν το φταίξιμο του άντρα που καθόταν στον γυάλινο θρό-

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

νο, εκείνου που είχε διατάξει να θερίσει ο φρουρός με το ξίφος του σάρκες και οστά.

Δεν απέμενε στο σκοτάδι το παραμικρό, πέρα από κείνη τη στιγμή που το κεφάλι της έπεσε με γδούπο κάτω. Δεν απέμενε τίποτα πέρα από κείνη τη στιγμή, σε μια διαρκή επανάληψη – κι εκείνο το πλάσμα που βημάτιζε κάπου κοντά περίμενε να τον δει να λυγίζει, να υποτάσσεται, να του επιτρέψει να εισβάλει. Ένας πρίγκιπας.

Δεν μπορούσε να θυμηθεί αν το πλάσμα ήταν ο πρίγκιπας ή αν ο ίδιος είχε υπάρξει κάποτε πρίγκιπας. Απίθανο. Ένας πρίγκιπας δε θα είχε επιτρέψει τον αποκεφαλισμό εκείνης της γυναίκας. Ένας πρίγκιπας θα είχε εμποδίσει τη λεπίδα. Θα την είχε σώσει.

Δεν την είχε σώσει, και δε θα τον έσωζε κανείς.

Εξακολουθούσε να υπάρχει ένας πραγματικός κόσμος πέρα από τις σκιές. Κι αυτός εξαναγκαζόταν να συμμετέχει σ' αυτόν τον κόσμο από τον άντρα που είχε διατάξει τη σφαγή εκείνης της θαυμάσιας γυναίκας. Κι όταν συμμετείχε, κανείς δεν αντιλαμβανόταν πως είχε μετατραπεί πρακτικά σε μια μαριονέτα που μετά βίας κατόρθωνε να μιλά, να κινείται πέρα από τα περιθώρια των αλυσίδων που έδεναν τον νου του. Κι αυτός τους μισούσε που δεν αντιλαμβάνονταν την κατάστασή του. Αυτό ήταν ένα από τα συναισθήματα που εξακολουθούσε να τα αναγνωρίζει.

«Κανονικά, δεν έπρεπε να σ' είχα αγαπήσει». Αυτό είχε πει η γυναίκα... κι ύστερα πέθανε. Κανονικά, δεν έπρεπε να τον είχε αγαπήσει, ούτε κι εκείνος έπρεπε να είχε τολμήσει να την αγαπήσει. Του άξιζε αυτό το σκοτάδι, κι από τη στιγμή που το αόρατο τείχος θα κατέρρεε και το πλάσμα που παραμόνευε θα χιμούσε, εισβάλλοντας, κατακλύζοντάς τον... θα έπαιρνε αυτό που του άξιζε.

Οπότε, παρέμενε αλυσοδεμένος στη νύχτα, μάρτυρας της κραυγής, του αίματος, του γδούπου της σάρκας όπως συναντούσε τις πλάκες. Ήξερε πως κανονικά έπρεπε να αντισταθεί, ήξερε πως είχε αντισταθεί εκείνες τις τελευταίες στιγμές, προτού το κολάρο από μαύρη πέτρα κουμπώσει γύρω από τον λαιμό του.

Όμως στο σκοτάδι παραμόνευε ένα πλάσμα, κι εκείνος δεν μπορούσε να παρακινήσει τον εαυτό του να του αντισταθεί πολύ ακόμα.

2

Η Έιλιν Άσριβερ Γκαλαθίνιους, η κληρονόμος της φωτιάς, ευνοούμενη της Μάλα της Πυρφόρου και νόμιμη βασίλισσα της Τέρασεν, έγερνε πάνω στη φθαρμένη, δρύινη μπάρα κι αφουγκραζόταν προσεκτικά τους ήχους εκείνου του οίκου των ηδονών, αξιολογώντας τα διάφορα επιφωνήματα, τα βογκητά, τα αθυρόστομα τραγούδια. Παρότι είχε ξεζουμίζει και αλλάξει κάμποσους ιδιοκτήτες τα τελευταία χρόνια, αυτός ο υπόγειος λαβύρινθος της ακολασίας, που ήταν γνωστός ως Καμάρες, παρέμενε απαράλλαχτος: στενόχωρα ζεστός, έζεχνε ξεθυμασμένο ζύθο και απλυσιά, ενώ κατακλυζόταν από χαμένα κορμιά και επαγγελματίες κακοποιούς.

Δεν ήταν λίγοι οι νεαροί άρχοντες κι οι γιοι πλούσιων εμπόρων που είχαν κατέβει καμαρωτοί τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στις Καμάρες και δεν ξαναείδαν το φως της μέρας. Κάποιες φορές αυτό οφειλόταν στο ότι είχαν μοστράρει τα χρυσάφια και τα ασήμια τους μπροστά σε λάθος άνθρωπο· άλλοτε έφταιγε το γεγονός ότι είχαν αποδειχτεί αρκετά ματαιόδοξοι ή πολύ μεθυσμένοι ώστε να υποθέσουν πως θα μπορούσαν να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους στις παλαίστρες και να βγουν ζωντανοί. Σε ορισμένες περιπτώσεις είχαν φερθεί άσχημα σε κάποια από τις ιερόδουλες, στα δωματιάκια που εκτείνονταν περιμετρικά του σπηλαιώδους χώρου, οπότε έμαθαν με άσχημο τρόπο σε ποια άτομα απέδιδαν πραγματική αξία οι ιδιοκτήτες.

Η Έιλιν ήπιε μια γουλιά από τη γεμάτη ζύθο κούπα που της είχε

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

σερβίρει λίγες στιγμές νωρίτερα ο κάθιδρος κάπελας. Το ποτό ήταν νερωμένο, κακής ποιότητας, όμως τουλάχιστον ήταν κρύο. Μέσα στην ταγκή μπόχα της απλυσιάς οσμίστηκε τα αρώματα ψητού κρέατος και σκόρδου. Το στομάχι της γουργούρισε, όμως δεν ήταν τόσο αφελής ώστε να παραγγείλει φαγητό. Πρώτον, το κρέας συνήθως ήταν ευγενική προσφορά των αρουραίων που γυρόφερναν στα σοκάκια, κάμποσα μέτρα ψηλότερα· δεύτερον, οι θαμώνες που έδειχναν πως το φυσούσαν το παραδάκι συνήθως διαπίστωναν πως το φαγητό είχε πασπαλιστεί με κάποια ουσία που τους οδηγούσε τελικά να ανακτήσουν τις αισθήσεις τους στα προαναφερθέντα σοκάκια με τα πουγκιά τους αδειανά. Αν υποτεθεί πως θα ανακτούσαν κάποια στιγμή τις αισθήσεις τους.

Τα ρούχα της ήταν λερά, αλλά αρκετά καλής ποιότητας ώστε να τη βάλει στο μάτι κάποιο κλεφτρόνι. Οπότε, παρατήρησε προσεκτικά τον ζύθο της, τον μύρισε και τον δοκίμασε κουτσοπίνοντας, προτού καταλήξει στο συμπέρασμα πως δεν ήταν πειραγμένος. Πάντως, κάποια στιγμή, σύντομα, θα χρειαζόταν να βρει φαγητό, όχι όμως προτού μάθει αυτό που έπρεπε, εδώ, στις Καμάρες: τι, στο κέρατο, είχε συμβεί στο Ρίφτχολντ στη διάρκεια των μηνών της απουσίας της.

Και, επίσης, ποιος ήταν ο πελάτης που ο Άροουμπεν Χεμέλ ήθελε τόσο πολύ να συναντήσει, ώστε διακινδύνευε ένα ραντεβού εδώ – ειδικά τη στιγμή που αδίστακτοι, μαυροντυμένοι φρουροί γυρόφερναν στην πόλη σαν αγέλες λύκων.

Είχε καταφέρει να ξεγλιστρήσει από μια τέτοια περίπολο στη διάρκεια της αναστάτωσης που συνόδευε την άφιξη ενός πλοίου στις αποβάθρες, όχι όμως προτού εντοπίσει τον κεντητό μαύρο δράκοντα πάνω στις στολές τους. Μαύρο σε μαύρο φόντο – ίσως ο βασιλιάς της Άνταρλιν είχε κουραστεί να καμώνεται πως ήταν οτιδήποτε άλλο πέρα από τύραννος και είχε εκδώσει βασιλικό διάταγμα ώστε να εγκαταλειφθεί η χρήση του παραδοσιακού άλικου και χρυσού που αποτελούσε άλλοτε σύμβολο της αυτοκρατορίας του. Μαύρο για τον θάνατο· μαύρο για τα δυο Κλειδιά του· μαύρο για τους δαίμονες βαλγκ που χρησιμοποιούσε πλέον προκειμένου να συγκροτήσει έναν ασταμάτητο στρατό.

΄Ενα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της, οπότε αποτελείωσε γρήγορα τον υπόλοιπο ζύθο της. Όπως έκανε να ακουμπήσει στην μπάρα την κούπα της, τα χαλκόχρωμα μαλλιά της σάλεψαν κι έλαμψαν στο φως των σφυρήλατων πολυελαίων.

Είχε κατηφορίσει γρήγορα από τις αποβάθρες μέχρι την παραποτάμια Σκιώδη Αγορά –εκεί που καθένας μπορούσε να βρει οτιδήποτε γύρευε, σπάνιο, απαγορευμένο ή κοινότοπο– και αγόρασε μια πλάκα βαφής. Είχε δώσει στον έμπορο ένα επιπλέον ασημένιο νόμισμα για να χωθεί στο δωματιάκι στην πίσω μεριά του μαγαζιού και να βάψει τα μαλλιά της, που παρέμεναν αρκετά κοντά ώστε να φτάνουν οριακά λίγο κάτω από τις κλείδες της. Αν εκείνοι οι φρουροί παρακολουθούσαν τις αποβάθρες και με κάποιον τρόπο την είχαν εντοπίσει, τότε θα αναζητούσαν μια χρυσομάλλα νεαρή γυναίκα. Οι πάντες θα αναζητούσαν μια χρυσομάλλα νεαρή γυναίκα από τη στιγμή που θα μαθευόταν, σε λίγες εβδομάδες από τώρα, ότι η Υπέρμαχος του βασιλιά είχε αποτύχει στην αποστολή της να δολοφονήσει τη βασιλική οικογένεια της Γουέντλιν και να κλέψει τα σχέδια που περιέγραφαν την αμυντική διάταξη των στόλων της.

Είχε στείλει προειδοποιητικό μήνυμα στον βασιλιά και τη βασίλισσα της ΄Ιλγουεϊ εδώ και μήνες και ήξερε πως είχαν λάβει τα απαραίτητα μέτρα προστασίας. Αυτό, όμως, σήμαινε πως ένα άτομο εξακολουθούσε να βρίσκεται σε κίνδυνο, κι αυτή η εκκρεμότητα έπρεπε να τακτοποιηθεί ώστε να ολοκληρωθούν τα πρώτα βήματα του σχεδίου της: ήταν το ίδιο άτομο που θα μπορούσε να εξηγήσει την παρουσία των νέων φρουρών στις αποβάθρες. Και το γιατί το κλίμα στην πόλη ήταν αισθητά πιο σιωπηλό, τεταμένο – συνωμοτικά ψιθυριστό.

Αν υπήρχε μέρος όπου θα μπορούσε να πάρει τ' αυτί της το παραμικρό σχόλιο σχετικά με τον λοχαγό της φρουράς και το κατά πόσο ήταν ασφαλής, αυτό το μέρος ήταν εδώ. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να κρυφακούσει την κατάλληλη συζήτηση ή να καθίσει να παίξει χαρτιά με τα κατάλληλα άτομα. Επομένως, ήταν ευτυχής σύμπτωση το γεγονός ότι είχε εντοπίσει τον Τερν –έναν από τους πλέον έμπιστους ασασίνους του Άροουμπεν– να αγοράζει στη Σκιώδη Αγορά ακόμα μία δόση από το δηλητήριο που προτιμούσε να χρησιμοποιεί.

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Τον είχε ακολουθήσει ως εδώ, οπότε πρόλαβε να εντοπίσει αρκετούς ακόμα από τους ασασίνους του Άροουμπεν να συρρέουν στο καταγώγιο. Αυτό δε συνέβαινε ποτέ... εκτός κι αν βρισκόταν εκεί το αφεντικό τους. Συνήθως μονάχα όταν ο Άροουμπεν επρόκειτο να συναντηθεί με κάποιο άτομο πάρα πολύ σημαντικό. Ή επικίνδυνο.

Αφού είδε τον Τερν και τους άλλους να τρυπώνουν στις Καμάρες, περίμενε στον δρόμο μερικά λεπτά, παραφυλώντας στις σκιές για να δει αν θα εμφανιζόταν και ο Άροουμπεν, όμως δε στάθηκε τόσο τυχερή. Κι αυτό σήμαινε πως πρέπει να βρισκόταν ήδη εκεί κάτω.

Έτσι, μπήκε στο καταγώγιο, ακολουθώντας από κοντά μια παρέα μεθυσμένων γιων εμπόρων, εντόπισε το σημείο όπου ο Άροουμπεν περιτριγυριζόταν από τους δικούς του, κι έβαλε τα δυνατά της ώστε να παραμείνει απαρατήρητη και να μη δίνει στόχο όσο παραμόνευε στην μπάρα... και παρατηρούσε.

Χάρη στην κουκούλα και στα σκουρόχρωμα ρούχα της ταίριαζε αρκετά καλά στον χώρο ώστε να μην τραβά ιδιαίτερα την προσοχή. Στο μεταξύ, λογάριαζε πως, αν κάποιος αποδεικνυόταν αρκετά αφελής ώστε να δοκιμάσει να την κλέψει, της έδινε το δικαίωμα να τον ξαλαφρώσει από το δικό του πουγκί. Η αλήθεια ήταν πως είχε αρχίσει να ξεμένει από χρήματα.

Αναστέναξε. Η Έιλιν η Φλογόκαρδη, ασασίνος και κλεφτρόνι. Οι γονείς και ο θείος της πιθανότατα δεν έβρισκαν ησυχία στους τάφους τους.

Τέλος πάντων. Κάποια πράγματα άξιζαν ορισμένες θυσίες. Η Έιλιν έκανε νόημα με τον γαντοφορεμένο δείκτη της στον κάπελα, ζητώντας του να της γεμίσει πάλι την κούπα.

«Στη θέση σου θα πρόσεχα πόσο πίνω, κοπελιά», σχολίασε ειρωνικά μια φωνή δίπλα της.

Έριξε μια λοξή ματιά κατά κει και είδε τον μετρίου αναστήματος άντρα που είχε έρθει κι είχε καθίσει με τρόπο δίπλα της στην μπάρα. Θα τον είχε καταλάβει από την παμπάλαια σπάθα του, αν δεν είχε αναγνωρίσει το γοητευτικά κοινό πρόσωπό του. Η ροδαλή επιδερμίδα, τα μικρά μάτια, τα πυκνά φρύδια, όλα μαζί σχημάτιζαν ένα αδιάφορο προσωπείο, πίσω από το οποίο κρυβόταν ένας αδίστακτος φονιάς.

Η Έιλιν στήριξε τους πήχεις της πάνω στην μπάρα και σταύρωσε τους αστραγάλους της. «Γεια, Τερν». Ήταν το δεξί χέρι του Άροουμπεν – απ' ό,τι ήξερε, δηλαδή, μέχρι και πριν από δύο χρόνια. Ένα μοχθηρό, καιροσκοπικό καθοίκι, που πάντοτε αποδεικνυόταν κάτι περισσότερο από πρόθυμο να αναλάβει τις βρομοδουλειές του Άροουμπεν. «Το φαντάστηκα πως ήταν ζήτημα χρόνου μέχρι να με φερμάρει κάποιο από τα μαντρόσκυλα του Άροουμπεν».

Ο Τερν έγειρε πάνω στην μπάρα, χαμογελώντας της με υπερβολικά ζωηρό τρόπο. «Αν δε με γελά η μνήμη μου, εσύ ήσουν μια ζωή η αγαπημένη του σκύλα».

Η Έιλιν γέλασε πνιχτά, όπως στρεφόταν να τον κοιτάξει καταπρόσωπο. Είχαν σχεδόν ίδιο ύψος – και χάρη στη λιανή κοψιά του ο Τερν είχε αποδειχτεί φοβερά ικανός στο να τρυπώνει ακόμα και στα πλέον καλά φυλασσόμενα μέρη. Ο κάπελας, με το που εντόπισε τον Τερν, φρόντισε να παραμείνει σε απόσταση.

Ο Τερν έγειρε ελαφρά το κεφάλι προς τον ώμο του, γνέφοντας προς τον μισοσκότεινο, σπηλαιώδη χώρο παραπίσω. «Στο τελευταίο σεπαρέ, δίπλα στον τοίχο. Τώρα σχολάει από μια συνάντηση που είχε».

Έστρεψε το βλέμμα της γοργά προς την κατεύθυνση που της είχε υποδείξει ο Τερν. Και στις δύο πλευρές των Καμαρών εκτείνονταν εσοχές που κατακλύζονταν από πόρνες, ενώ τα κουρτινάκια εκεί οριακά έκρυβαν από τη σάλα τι συνέβαινε εκεί μέσα. Η Έιλιν κοίταξε παραπίσω από τα κορμιά που σπαρταρούσαν, παραπίσω από τα ρουφηγμένα, άνευρα πρόσωπα των γυναικών που περίμεναν να βγάλουν το ψωμί τους σ' αυτό το σιχαμερό καταγώγιο, τους ανθρώπους που παρακολουθούσαν τα τεκταινόμενα από τα κοντινότερα τραπέζια – φύλακες, ματάκηδες, έμποροι ανθρώπινης σάρκας. Εκεί, στο βάθος, κολλητά στον τοίχο, δίπλα σ' εκείνες τις εσοχές, εκτεινόταν μια σειρά από ξύλινα σεπαρέ. Ακριβώς εκείνα που η Έιλιν παρακολουθούσε διακριτικά από τη στιγμή που έφτασε στον χώρο.

Και μέσα στο πιο απόμακρο από τα φώτα... δυο γυαλιστερές, στιλβωμένες μπότες ξεχώριζαν, απλωμένες κάτω από το τραπέζι. Ένα δεύτερο ζευγάρι μπότες, φθαρμένες και λασπωμένες, πατούσαν γερά στο πάτωμα, απέναντι από τις άλλες, λες και ο πελάτης

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ήταν έτοιμος να το βάλει στα πόδια. Ή, αν ήταν πραγματικά βλάκας, να δοκιμάσει να επιτεθεί.

Το βέβαιο ήταν πως η βλακεία του έφτανε σε ικανά επίπεδα ώστε να επιτρέψει στη συνοδεία του να παραμείνει ορατή, λειτουργώντας σαν φάρος που μαρτυρούσε σε όποιον ενδιαφερόταν να το παρατηρήσει πως κάτι μάλλον σημαντικό συνέβαινε σ' εκείνο το τελευταίο σεπαρέ.

Η συνοδεία του πελάτη –μια λεπτή, κουκουλωμένη νεαρή γυναίκα, πάνοπλη– έγερνε χαλαρά πάνω σ' έναν ξύλινο στύλο εκεί παραδίπλα, και τα μεταξένια, σκούρα μαλλιά της, που έφταναν ως τους ώμους της, λαμπύριζαν στο φως, καθώς η γυναίκα παρακολουθούσε προσεκτικά όσα συνέβαιναν στο καταγώγιο. Υπερβολικά μαγκωμένη, ώστε να είναι μια απλή θαμώνας. Δίχως στολή, δίχως τα χρώματα ή τα σύμβολα κάποιου Οίκου. Πράγμα αναμενόμενο, δεδομένης της ανάγκης του πελάτη της για μυστικότητα.

Ο πελάτης πιθανότατα είχε θεωρήσει πως ήταν ασφαλέστερη μια συνάντηση εδώ, ενώ συνήθως αυτού του είδους τα ραντεβού κλείνονταν στο Οχυρό των Ασασίνων ή, αλλιώς, σε κάποιο από τα ύποπτα καπηλειά που ανήκαν στον ίδιο τον Άροουμπεν. Δεν του περνούσε καν απ' το μυαλό η υποψία ότι ο Άροουμπεν ήταν επίσης από τους σημαντικότερους επενδυτές στις Καμάρες και ότι θα αρκούσε ένα νεύμα από το άλλοτε αφεντικό της Έιλιν ώστε να αμπαρωθούν οι μεταλλικές πόρτες – οπότε ο πελάτης και η σωματοφύλακάς του δεν επρόκειτο να βγουν ζωντανοί από κει κάτω.

Αναπάντητο, όμως, παρέμενε το ερώτημα γιατί είχε συμφωνήσει ο Άροουμπεν να συναντηθούν εκεί.

Και κάπως έτσι η Έιλιν βρέθηκε να κοιτάζει προς το βάθος της σάλας τον άνθρωπο που είχε ρημάξει τη ζωή της με διάφορους τρόπους.

Το στομάχι της σφίχτηκε, όμως χαμογέλασε στον Τερν. «Το ήξερα πως το λουρί δε θα είχε μεγάλη λάσκα».

Έσπρωξε με τις παλάμες της την μπάρα, σηκώθηκε και άρχισε να κινείται ανάμεσα στο πλήθος προτού προλάβει ο ασασίνος να πει οτιδήποτε άλλο. Ένιωθε το βλέμμα του Τερν να καρφώνεται ακρι-

βώς ανάμεσα στις ωμοπλάτες της, και ήξερε πως τον έτρωγε το χέρι του να καρφώσει τη σπάθα του εκεί.

Χωρίς να μπει στον κόπο να ρίξει μια ματιά προς τα πίσω, του έκανε μια χυδαία χειρονομία.

Παρατηρούσε κάθε πρόσωπο που προσπερνούσε, κάθε τραπέζι που κατακλυζόταν από γλεντοκόπους, κακούργους και μεροκαματιάρηδες. Πλέον η σωματοφύλακας του πελάτη την είχε εντοπίσει και η γαντοφορεμένη παλάμη της κατηφόριζε προς το κοινό ξίφος με το οποίο ήταν ζωσμένη.

Δε σου πέφτει λόγος, αλλά ήταν μια συμπαθητική αντίδραση.

Η Έιλιν έμπαινε στον πειρασμό να χαμογελάσει ειρωνικά στη νεαρή γυναίκα. Μάλιστα, μπορεί και να το είχε κάνει, αν δεν ήταν η προσοχή της εστιασμένη στον βασιλιά των Ασασίνων· στο τι την περίμενε σ' εκείνο το σεπαρέ.

Πάντως, ήταν έτοιμη – όσο έτοιμη μπορούσε να 'ναι. Είχε διαθέσει πολύ χρόνο για να καταστρώσει τα σχέδιά της.

Η Έιλιν είχε αφήσει στον εαυτό της μία μέρα περιθώριο να ξεκουραστεί και να της λείψει ο Ρόουαν. Καθώς ο όρκος αίματος την έδενε πλέον αιώνια με τον πρίγκιπα των Αρχοντικών –κι εκείνον μαζί της–, η απουσία του άφηνε την αίσθηση ακρωτηριασμένου μέλους. Και η Έιλιν έτσι εξακολουθούσε να αισθάνεται, κι ας είχε τόσο πολλά να κάνει, κι ας ήξερε πως το να της λείπει το ταίρι της ήταν ανώφελο, και το δίχως άλλο εκείνος θα τη μάλωνε άσχημα για την αντίδρασή της.

Τη δεύτερη μέρα του χωρισμού της είχε προσφέρει στον καπετάνιο του πλοίου ένα ασημένιο νόμισμα για να της βρει πένα και χαρτί. Κι αφού κλείστηκε στο στενόχωρο αποθηκάκι της, είχε αρχίσει να γράφει.

Σε αυτή την πόλη βρίσκονταν δύο άντρες που ήταν υπεύθυνοι για την καταστροφή της ζωής της και των αγαπημένων της προσώπων. Και δεν επρόκειτο να φύγει από το Ρίφτχολντ προτού τους θάψει και τους δύο.

Οπότε, είχε γεμίσει σελίδες επί σελίδων με σημειώσεις και ιδέες, καταλήγοντας σε μια λίστα με ονόματα, μέρη και στόχους. Είχε απο-

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

μνημονεύσει κάθε βήμα και υπολογισμό, και ύστερα είχε κάψει τις σελίδες με την ενέργεια που σιγόκαιγε μέσα στις φλέβες της, φροντίζοντας ώστε να μετατρέψει σε στάχτες και το τελευταίο ίχνος χαρτιού, στάχτες που ύστερα αμόλησε από το φινιστρίνι να ταξιδέψουν στον απέραντο νυχτερινό ωκεανό.

Παρότι είχε προετοιμαστεί γι' αυτό, ήταν πάλι ένα σοκ όταν, μερικές εβδομάδες αργότερα, το πλοίο προσπέρασε κάποιον αόρατο δείκτη, λίγο έξω από τις ακτές, οπότε η μαγεία της εξαφανίστηκε. Όλη εκείνη η φωτιά για την οποία είχε διαθέσει τόσους μήνες ώστε να τη θέσει προσεκτικά υπό τον έλεγχό της είχε χαθεί λες και δεν είχε υπάρξει ποτέ· δεν απέμεινε ούτε μια σπίθα να τρεμοπαίζει μέσα στις φλέβες της. Ήταν ένα αλλιώτικο κενό αυτό... διαφορετικό από κείνο που είχε αφήσει μέσα της η απουσία του Ρόουαν.

Εγκλωβισμένη στην ανθρώπινη μορφή της, είχε κουρνιάσει στην κουκέτα της και είχε θυμηθεί πώς να αναπνέει, πώς να σκέφτεται, πώς να κινεί το ρημάδι το σώμα της χωρίς τη βοήθεια της αθάνατης χάρης από την οποία είχε καταλήξει τόσο εξαρτημένη. Είχε αποδειχτεί τελείως ανόητη που επέτρεψε σ' εκείνα τα χαρίσματα να μετατραπούν σε δεκανίκι, που πιάστηκε απροετοίμαστη όταν τα στερήθηκε απότομα, άξαφνα. Ήταν σίγουρο πως ο Ρόουαν θα τη μάλωνε άσχημα γι' αυτό – από τη στιγμή που θα συνερχόταν κι ο ίδιος από τον αιφνιδιασμό. Η σκέψη αυτή ήταν αρκετή για να την κάνει να χαρεί που του είχε ζητήσει να μην την ακολουθήσει.

Οπότε, είχε ανασάνει την αρμύρα και τα αρώματα του ξύλου και είχε υπενθυμίσει στον εαυτό της πως είχε εκπαιδευτεί ώστε να σκοτώνει άοπλη πολύ προτού μάθει πώς να λιώνει κόκαλα με τη φωτιά της. Δεν είχε ανάγκη την επιπλέον δύναμη, την ταχύτητα και την ευελιξία της ξωτικής μορφής της για να τσακίσει τους εχθρούς της.

Ο άνθρωπος που ήταν υπεύθυνος για κείνη την αρχική, βάναυση εκπαίδευση –ο άνθρωπος που είχε σταθεί σωτήρας και βασανιστής χωρίς ποτέ να διεκδικήσει τον ρόλο του πατέρα, του αδελφού ή του εραστή– πλέον βρισκόταν σε απόσταση λίγων βημάτων και εξακολουθούσε να συζητά με τον σπουδαιότατο πελάτη του.

Η Έιλιν αντιστάθηκε στην ένταση που απειλούσε να μαγκώσει

τα άκρα της, διατηρώντας τις κινήσεις της αβίαστες σαν αιλουροειδούς έτσι όπως κάλυπτε τα τελευταία δέκα μέτρα που τους χώριζαν.

Μέχρι τη στιγμή που ο πελάτης του Άροουμπεν σηκώθηκε, πέταξε θυμωμένα μια κουβέντα στον βασιλιά των Ασασίνων και απομακρύνθηκε εκνευρισμένος προς τη σωματοφύλακά του.

Παρά την κουκούλα, η Έιλιν αναγνώρισε τον τρόπο που κινούνταν. Αναγνώρισε εκείνο το πιγούνι που ξεπρόβαλλε μέσα απ' τις σκιές του υφάσματος, τον τρόπο που το αριστερό του χέρι είχε την τάση να ακουμπά ξυστά το θηκάρι του ξίφους του.

Όμως το ξίφος με το αντίβαρο σε σχήμα κεφαλής αετού δεν κρεμόταν τώρα από το πλευρό του.

Ούτε και τον κάλυπτε μια μαύρη στολή – μονάχα καφετιά, απλά ρούχα, λεκιασμένα με λάσπες κι αίματα.

Η Έιλιν βούτηξε μια ελεύθερη καρέκλα και την έφερε δίπλα σ' ένα τραπέζι όπου κάθονταν κάτι χαρτοπαίκτες, προτού προλάβει ο πελάτης να κάνει δυο βήματα. Κάθισε σβέλτα στην καρέκλα και εστίασε την προσοχή της στο να παίρνει ανάσες και να αφουγκράζεται, την ίδια στιγμή που τα τρία άτομα στο τραπέζι την κοιτούσαν συνοφρυωμένα.

Της ήταν αδιάφορο.

Με την άκρη του ματιού της είδε τη σωματοφύλακα να τινάζει το πιγούνι προς το μέρος της.

«Δώσε και σ' εμένα φύλλο», μουρμούρισε η Έιλιν στον άντρα που καθόταν δίπλα της. «Τώρα αμέσως!»

«Μα, είμαστε στη μέση της παρτίδας».

«Στον επόμενο γύρο τότε», είπε, όπως χαλάρωνε το κορμί της κι άφηνε τους ώμους της να κρεμάσουν, τη στιγμή που ο Κέολ Γουέστφολ έστρεφε το βλέμμα του προς το μέρος της.

© Sarah J. Maas, 2015 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΧΩΡΙΣ ΑΦΕΝΤΕΣ.
ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ. ΧΩΡΙΣ ΤΥΨΕΙΣ.

Η Σελέινα Σαρντόθιεν έχει αποδεχτεί πλήρως την ταυτότητά της ως Έιλιν Γκαλαθίνιους, βασίλισσα της Τέρασεν. Όμως, προτού μπορέσει να ανακτήσει τον θρόνο της, θα χρειαστεί να πολεμήσει.

Θα πολεμήσει για τον ξάδερφό της, έναν πολεμιστή διατεθειμένο να θυσιαστεί για χάρη της. Θα πολεμήσει για τον φίλο της, έναν νεαρό άντρα παγιδευμένο σε μια αδιανόητη φυλακή. Θα πολεμήσει και για τον λαό της, που έχει υποδουλωθεί σε έναν βάναυσο βασιλιά, περιμένοντας τη θριαμβευτική επάνοδο της χαμένης βασίλισσάς του.

Η Έιλιν έχει στερηθεί όλα τα αγαπημένα της πρόσωπα. Ό,τι πολυτιμότερο έχει στη ζωή της βρίσκεται σε κίνδυνο. Η ίδια, όμως, έχει την καρδιά βασίλισσας – μια καρδιά που χτυπά δυνατά, στον παλμό της εκδίκησης.

Στο τέταρτο βιβλίο της ευπώλητης σειράς *Γυάλινος Θρόνος* κανείς δεν πρόκειται να γλιτώσει από τη δίκαιη οργή της βασίλισσας.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 25 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ.
ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ ΣΕ 38 ΓΛΩΣΣΕΣ.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32477